

Un lucru ...

Marcu 10.21; Luca 10.42; Filipeni 3.13

Hamilton Smith

© CSV-Verlag, Online începând de la: 01.07.2021, Actualizat: 01.07.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Marcu 10.21; Luca 10.42; Filipeni 3.13

Versetele din Scriptură, în care se întâlnesc aceste afirmații, ne arată persoane foarte diferite. Din primul pasaj învățăm, că în viața tânărului bogat lipsea „un singur lucru”. Din al doilea pasaj învățăm din împrejurarea cu Marta și Maria, că acel „un singur lucru”, care lipsea, este exact acel „unul”, care este necesar. În pasajul al treilea găsim, că acel „un singur lucru”, care este necesar, este acel „unul”, care îl caracteriza pe apostolul Pavel.

Dacă Domnul accentuează așa de mult pe acest „un singur lucru”, atunci suntem solicitați să ne verificăm inimile în lumina acestor locuri din Scriptură, având dorința sinceră de a fi caracterizați de acest „un singur lucru”.

1. „Un singur lucru îți lipsește” (Marcu 10.17-22)

Marcu 10.21: Un singur lucru îți lipsește ...

În istorisirea despre tânărul bogat ne sunt prezentate două adevăruri:

1. Mai întâi învățăm, că în multe privințe viața noastră poate fi distinsă, dar cu toate acestea ne lipsește „un singur lucru”.
2. În al doilea rând învățăm, că acest „un singur lucru” este devotamentul față de Domnul, un devotament cu inima neîmpărțită.

Niciuna din persoanele care au fost întâmpinate de Domnul, când El a mers pe acest pământ, nu ne arată un final mai trist decât acela al acestui tânăr bogat. La începutul istoriei lui găsim multe lucruri care indică spre un viitor mult promițător ca ucenic al Domnului. Însă la sfârșit trebuie să citim: „Dar el, întristat de acest cuvânt, a plecat mâhnit.” În niciun alt loc din Biblie nu citim că el ar fi fost în părtășie cu Domnul sau cu ai Săi. Chiar dacă în inima lui a fost credincios, lui i-a lipsit binecuvântarea părtășiei cu Domnul și cu ucenicii Săi, și el a eșuat ca martor al Domnului în lumea aceasta.

Acest tânăr a fost caracterizat prin multe însușiri naturale bune și o frumusețe morală mare. El era un om sincer, serios, căci citim că el „a alergat” la Domnul. El a fost plin de reverență, căci a îngenuncheat înaintea Domnului. El dorea cu ardoare binecuvântări spirituale - de exemplu viața veșnică. Viața lui exterioară era fără cusur, căci el a păzit Legea din tinerețe. Toate aceste calități sunt în ele însele frumoase și atrăgătoare, și Domnul a știut despre aceste însușiri naturale bune, căci citim: „Și Isus, uitându-Se la el, l-a iubit.” Dar cu toate aceste calități, Domnul îi obiectează, că îi lipsește „un singur lucru”.

Calitățile naturale nu folosesc la nimic, dacă lipsește „un lucru”.

Ca să-i arate clar, că în viața lui îi lipsește acest „un singur lucru”, Domnul îl supune la trei examene. Ca și acest tânăr, și noi putem trăi în exterior o viață fără cusur, onorabilă și cu toate acestea mărturia noastră pentru Domnul poate fi tulburată prin lipsa acestui „un singur lucru”. De aceea este bine dacă ne verificăm singuri pe baza celor trei examene, la care Domnul îl supune pe tânărul bogat:

1. Primul examen se referă la posesiunile pământești.
2. Al doilea se referă la cruce.
3. Al treilea se referă la o Persoană: Hristos cel lepădat.

Tânărul bogat trebuia mai întâi să renunțe la ceva, în al doilea rând să ia ceva asupra lui și în al treilea rând să urmeze pe cineva:

1. În primul examen este vorba de bunurile pământești.
Dacă le privim în sensul cel mai larg al cuvântului ca lucruri, care sunt avantaje în viața noastră în lumea aceasta, atunci am putea întreba: Am evaluat noi toate aceste lucruri în lumina lui Hristos și din pricina lui Hristos le-am considerat o pierdere? Am făcut noi suma tuturor avantajelor, de care avem parte prin nașterea noastră; comoditatea și plăcerile lumești, pe care ni le asigură bogăția; poziția, onoarea, demnitatea, pe care le putem obține prin intelect sau aptitudini sau realizări? Și apoi, fără a desconsidera valoarea acestor lucruri, am privit la fața Domnului - a Aceluia, la care totul este plăcut - și am înțeles că El este incomparabil mai mare decât toate aceste lucruri? Și apoi, dintr-o dragoste adâncă pentru Hristos, am luat conștient hotărârea că Hristos trebuie să fie partea noastră cea mai mare, și nu aceste lucruri?
2. În al doilea examen este vorba despre cruce. Este ca și cum Domnul i-ar spune tânărului: „Ia-ți crucea.”
Suntem noi gata, ca în legătură cu lumea să acceptăm locul pe care ne-a așezat crucea înaintea lui Dumnezeu? Apostolul putea spune: „Departa de mine să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Galateni 6.14). Crucea stă între noi și păcatele noastre, între omul vechi și judecată. Dar am văzut noi totodată, că ea stă și între noi și lume? Dacă noi „luăm crucea”, atunci lumea pentru noi nu este numai răstignită, ci noi înșine vom fi total respinși de lume.
3. În al treilea examen este vorba de Hristos cel lepădat, căci Domnul îi spune tânărului: „urmează-Mă!”
Suntem noi gata să ne identificăm cu Acela care este urât și lepădat de lume; care S-a născut într-un staul și a fost pus într-o iesle; care nu a avut niciun loc unde să-Și poată pune capul; care a murit de o moarte infamă pe cruce și a fost înmormântat într-un mormânt împrumutat; care după învierea Sa a fost numai în tovărășia unor pescari săraci și care atunci ca și astăzi este foarte disprețuit? Suntem noi gata să ieșim afară la El, în afara taberei, și să purtăm ocară Lui?

Examenele de atunci sunt aceleași ca și astăzi: putem noi renunța la avantaje pământești, să ocupăm un loc în afara lumii și să-L urmăm pe Hristos, pe Acela care este respins?

Suntem noi gata să renunțăm la avantaje pământești, să ocupăm un loc în afara lumii și să-L urmăm pe Hristos?

Noi suntem încercați prin aceste examene tot așa cum a fost acest tânăr. Ce răspuns vom da

noi? Noi putem răspunde la încercări (examene) în două feluri:

1. Mai întâi putem acționa ca și tânărul bogat: „Dar el, întristat de acest cuvânt, a plecat mâhnit”. Noi ne putem reîntoarce la lucrurile pământești. Tânărul nu a plecat pentru că ar fost mânios pe Hristos sau L-ar fi urât. El nu a găsit nicio greșeală la Hristos, dar lumea a fost prea atrăgătoare pentru el. El a iubit lumea, așa cum mai târziu Dima a iubit lumea ceasta (2. Timotei 4.10).
2. În al doilea rând putem da un răspuns ca Petru și ceilalți ucenici, care au lăsat totul și L-au urmat pe Hristos (Marcu 10.28).

Acel „un singur lucru”, care îi lipsea tânărului, era dăruirea față de Domnul cu o inimă neîmpărțită. Așa „a plecat” el. Ucenicii, cu toată neștiința lor, cu toate slăbiciunile lor și cu multele lor eșecuri, au fost atrași la Domnul cu sentimente profunde și au lăsat totul și L-au urmat.

Cât de des s-a repetat de atunci istoria acestui tânăr! Este ceva mai trist decât să te gândești cât de mulți tineri au făcut un început bun și păreau să promită mult? Dar unde sunt ei astăzi? Cu toate însușirile nobile, ca seriozitate, sinceritate și râvnă, ei s-au întors - chiar dacă nu în „lumea imorală”, totuși în „lumea religioasă, stricată”. Motivul pentru aceasta este evident: le-a lipsit „un singur lucru” - dăruirea pe deplin față de Hristos, dăruirea care îl pune pe Hristos în propria viață ca subiectul cel mai înalt și pe primul loc.

Noi avem nevoie de devotamentul neîmpărțit față de Hristos.

Evident că v-ați pus pe voi înșivă înaintea lui Hristos, sau v-ați dedicat pentru nevoile oamenilor, sau binele credincioșilor, sau slujire. Și care este rezultatul? În cele din urmă v-ați întors la lucrurile pământești. În dragostea pentru oamenii pierduți, în dragostea pentru credincioși sau în dorința profundă de a sluji nu este putere suficientă ca să ne putem ține picioarele pe cărarea îngustă. Numai Hristos însuși ne poate ține în afara taberei, pe locul rușinii, dacă îl urmăm cu hotărâre.

2. „Dar un singur lucru este necesar” (Luca 10.38-42)

Luca 10.42: ... dar un lucru este necesar ...

Dacă privim scena impresionantă din Betania, atunci vedem două femei pline de devotament. Uneia dintre ele îi lipsea „un singur lucru”, în timp ce cealaltă a ales „partea cea bună”.

Marta, ca și tânărul bogat din evanghelia după Marcu 10, avea multe însușiri excelente. După câte se pare, casa din Betania îi aparținea ei și ea deschidea de bunăvoie ușile casei pentru Domnul slavei. În afară de aceasta, ea era nu numai ospitalieră, ci era și o slujitoare harnică în slujba pentru Domnul. Sunt „multe lucruri” în lumea aceasta, care pot fi făcute pentru Domnul, și Marta era preocupată cu aceste „multe lucruri”. Însă cu toate însușirile ei excelente, „un lucru” l-a trecut cu vederea, și ea trebuia așadar să învețe, că acest „unul”, pe care ea l-a

trecut cu vederea, este „unul” necesar. Ea era preocupată cu multă slujire; și deoarece era supărată pe sora ei, se plânge Domnului. Cât de fidel reprezintă ea marea grupă de creștini, care inconștient fac din slujba lor punctul central, în locul Domnului. Astfel de creștini ar dori cu plăcere să-i înroleze pe toți ceilalți în slujba lor și sunt supărați dacă sunt „lăsați singuri” în slujba lor. Lor le lipsește „un lucru” și de aceea ei sunt „îngrijorați și tulburați pentru multe lucruri”.

Cât de corect și de frumos este dacă punem la dispoziția Domnului casele noastre și ce ne aparține, și suntem preocupați în lucrarea Lui. Și cu toate acestea, această istorisire ne atenționează: este posibil să dăm acestor activități locul întâi în gândurile noastre și în sentimentele noastre, și nu Domnului.

Noi nu ar trebui să punem slujirea pentru Domnul mai presus de Domnul.

Dacă este așa, atunci ne lipsește „un singur lucru”, care este necesar: dăruirea cu inima neîmpărțită, care pune pe Hristos înaintea oricărei slujiri.

Maria a ales „partea cea bună”, și această „parte bună” era partea cu Hristos. Pentru ea Hristos era partea cea mai înaltă, pe care ea a pus-o înaintea tuturor celorlalte, fie că este vorba de posesiuni, de slujire sau de sora ei. Având pe Hristos ca singura ei parte, ea a fugit frământarea, de grija și neliniștea care o caracterizau pe sora ei. În timp ce Marta este „preocupată cu multe lucruri”, Maria stă liniștită la picioarele lui Isus. Când Marta vine la Domnul cu neplăcerile ei, Maria stă „la picioarele lui Isus” și ascultă „cuvântul Său”.

Nu ni se cuvine să dăm sentința noastră spirituală despre diferențele celor două surori, căci nouă ni se spune clar, că Domnul o mustră pe Marta și o laudă pe Maria.

Prin faptul că Maria face din Domnul subiectul ei, ea a ales „partea bună”, care nu i se va lua. Foarte curând vom părăsi toate posesiunile pământești și de asemenea și slujba și osteneala vor aparține trecutului, dar pentru totdeauna și veșnic Hristos va fi partea noastră și subiectul sufletelor noastre. Maria a ales această parte veșnică în timpul de acum; ea a făcut din Hristos marele subiect al ei și a ales înainte de toate să stea la picioarele Lui, în prezența Lui. Celelalte lucruri îi pot fi luate, dar acesta nu îi va fi luat. Căci așa cum ea s-a hotărât să fie la El în timpul de acum, tot așa și în veșnicie ea va fi la El.

Părtășia cu Hristos poartă caracterul veșniciei.

Înseamnă această alegere mai bună - acest „un singur lucru”, care este necesar -, că Maria a neglijat slujba pentru Domnul? Scriptura nu numai că acuză un astfel de gând, ci ea arată foarte clar că Maria nu numai a slujit Domnului, ci slujba ei a fost recunoscută de Domnul așa cum nicio altă slujbă nu a fost recunoscută, nici mai înainte și nici după aceea. Domnul spune: „Maria a ales partea cea bună”. În scena frumoasă din evanghelia după Matei capitolul 26, Domnul spune: „Ea a făcut o lucrare bună față de Mine” (Matei 26.10). Acela, care alege „partea cea bună”, va face la timpul potrivit și „lucrări bune”.

Recunoașterea din partea Domnului este așa de mare, că El spune: „Adevărat vă spun, că

oriunde va fi predicată Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va vorbi și despre ce a făcut femeia aceasta, spre amintirea ei” (Matei 26.10-13).

Să ne gândim că „lucrării bune” trebuie să-i premeargă „partea cea bună”. Numai când Hristos este singurul nostru subiect, atunci slujba și toate celelalte vor fi la locul lor potrivit.

3. „Dar una fac” (Filipeni 3.13)

Filipeni 3.13: „Una fac ...”

În capitolul 3 din epistola către Filipeni vedem în apostol pe unul care mai mult decât toți ceilalți oameni, a trecut cu succes examenul, la care Domnul l-a supus pe tânărul bogat: el a renunțat la toate posesiunile lui pământești, a luat crucea și l-a urmat pe Hristos.

1. La ce posesiuni a renunțat Pavel? Ca și tânărul bogat, Pavel era caracterizat prin însușiri excelente și calități lumești. El venea dintr-o familie bine situată; el era un om liber dintr-o cetate nu lipsită de importanță; el era foarte cult; era deosebit de zelos în ceea ce privește religia, iar în ceea ce privește Legea, fără vină.

Toate aceste relații și însușiri puteau să-i dea o poziție înaltă în lumea aceasta. Dar, ca și la tânărul bogat, a venit o zi când a venit în legătură cu Hristos. Și atunci a venit examenul. Putea Pavel să renunțe la tot ce în lumea aceasta era în avantajul lui - toate lucrurile care ar fi făcut din Pavel un om deosebit -, pentru ca Hristos să devină totul pentru el? Nici tânărul bogat și nici „tânărul, al cărui nume era Saul” (Faptele apostolilor 7.58) nu au fost solicitați să renunțe la lucruri rușinoase. Știm cu toții că noi nu putem să-l urmăm pe Hristos și în același timp să ne ocupăm cu „cele ascunse ale rușinii” (2. Corinteni 4.2). Din fericire, noi putem să renunțăm la astfel de lucruri. Examenul era, și este și astăzi la fel: putem noi să renunțăm la avantajele lumești, la râvna omenească, la un caracter ireproșabil, la descendența și prestigiul religios, ca o pierdere, pentru ca în locul eului nostru Hristos să poată fi singurul subiect al vieții noastre?

Filipeni 3.13,14: Fraților, eu însumi nu consider că l-am apucat; dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării spre în sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.

În loc să se îndepărteze dezamăgit de Hristos și să se reîntoarcă la posesiunile sale, așa cum a făcut tânărul bogat, Pavel a uitat „pe cele din urmă” și s-a îndreptat spre Hristos.

Tânărul bogat s-a îndepărtat de Hristos, Pavel a alergat în întâmpinarea Lui.

El a văzut slava lui Hristos și el l-a văzut pe Hristos în slavă. Tânărul bogat l-a întâlnit pe Hristos, dar se pare că el a văzut în Hristos numai un Om bun, cu toate minunile făcute de El; el nu a văzut slava lui Hristos. În aceasta constă marea diferență dintre cei doi tineri. Pavel a văzut slava lui Hristos și ca rezultat al acestui fapt a considerat ca pierdere toată slava lumii acesteia - toate lucrurile pe care el ca om în carne le-a considerat câștig -, din pricina lui

Hristos. El nu a desconsiderat avantajele naturale; dimpotrivă, el le-a socotit pe toate împreună și le-a văzut ca o pierdere, după ce le-a comparat cu slava lui Hristos. Calitățile sale naturale deosebite au fost puse în umbră de „valoarea nespuse de mare a cunoștinței lui Hristos Isus”, Domnul său.

2. Pavel nu numai a renunțat la ceva, ci totodată el a luat ceva: el a luat cu adevărat crucea. Singura lui dorință era „să fie făcut asemenea cu moartea Lui” - cu moartea lui Hristos. Dacă Hristos a murit față de lume, atunci și Pavel a terminat-o cu lumea. Pentru Pavel crucea însemna nu numai sfârșitul omului său vechi, ci el a încheiat pentru totdeauna cu lumea actuală rea.
3. După ce a renunțat la toate avantajele sale naturale, așa că ele nu mai erau sensul și țelul vieții sale, și a luat crucea asupra sa, prin care lumea era moartă față de el, el a urmat în viața sa pe Unul singur: pe Hristos. A întors spatele religiei pământești, a ieșit afară din tabără la Hristos, purtând ocară Lui. Începând de acum încolo Hristos era pentru el singurul subiect, căci el putea spune:

- „Pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21).
- „... ca să-L câștig pe Hristos” (Filipeni 3.8).
- „... să fiu găsit în El” (Filipeni 3.9).
- „... să-L cunosc pe El” (Filipeni 3.10).

- **Filipeni 3.7-11:** Dar cele care îmi erau câștig le am socotit pierdere, datorită lui Hristos. Dar în adevăr, și socotesc că toate sunt pierdere, datorită valorii nespuse de mari a cunoștinței lui Hristos Isus, Domnul meu, pentru care am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos; și să fiu găsit în El nu având ca dreptate a mea pe cea din lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință, ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și comuniunea suferințelor Lui, fiind făcut asemenea cu moartea Lui, dacă voi ajunge cumva la învierea dintre morți.

Vedem deci aici un om care putea să spună cu adevărat, că acel „un singur lucru”, care lipsea tânărului bogat din evanghelia după Marcu 10.21, și că acel „un singur lucru”, care este necesar, așa cum Marta trebuia să învețe, este „unul”, pe care el îl face. Începând din acest moment, viața lui a fost o viață cu dăruire deplină pentru Domnul. Pentru el, Hristos era subiectul supraordonat în viața sa - nu păcătoșii, nu credincioșii și nu slujba, ci numai Hristos. Nimeni nu a predicat păcătoșilor mai plin de râvnă decât Pavel evanghelia harului lui Dumnezeu, nimeni nu purta de grijă de adunări așa cum făcea apostolul, nimeni nu a fost așa de neobosit în slujba sa pentru Hristos; dar mai presus de toate și înainte de toate, Hristos era singurul lui subiect. Lui nu-i lipsea acel „un singur lucru”, care i-a lipsit tânărului; el nu a fost distras prin „multe lucruri”, cum a fost Marta. El avea numai „un singur lucru” înaintea lui - să-L urmeze pe Hristos. Și astfel el a uitat ce era în urma lui și s-a întins spre ce este înaintea (Filipeni 3.13).

Lui Pavel nu i-a lipsit „un lucru”, așa cum i-a lipsit tânărului, el nu a fost distras prin „multe lucruri”, ca Marta, ci el a făcut „una”.

În afară de aceasta, el ne face cunoscut lucrurile spre care el se întindea. El ne arată cu toată claritatea că toate își au punctul central în Hristos:

1. Hristos și slava (Filipeni 2.9,10)
2. Chemarea spre în sus a lui Dumnezeu în Hristos Isus (Filipeni 3.14)
3. Venirea Mântuitorului, a Domnului Isus Hristos (Filipeni 3.20)
4. Schimbarea trupului smereniei noastre în „asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.21).

Ce bine este să facem pe Hristos singurul nostru subiect! Dacă facem slujirea să fie singurul nostru subiect în viața noastră, atunci vom sfârși prin a năzui să ne înălțăm pe noi înșine. Dacă păcătoșii sunt singurul nostru subiect, atunci foarte probabil vom fi atrași din nou în lume. Și dacă facem pe credincioși să fie subiectul preocupărilor noastre, atunci ei ne vor frânge inima. Dar dacă Hristos este singurul și cel mai înalt subiect, Țelul nostru în viață, atunci noi, ca și apostolul, vom lupta lupta cea bună a credinței, vom sfârși alergarea și vom păzi credința. Căci numai Hristos ne poate ține pașii pe cărarea îngustă; numai El ne poate conduce prin toate greutățile și ne poate păzi în toate împotrivirile. Fie ca și noi să putem spune ca apostolul: „... dar una fac: uitându-le pe cele din urmă și întinzându-mă spre cele dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus” (Filipeni 3.13,14).

Rezumat

Domnul i-a spus tânărului bogat: „Un singur lucru îți lipsește”. Tânărului îi lipsea cunoașterea gloriei Domnului și devotamentul pentru El. Marta a auzi: „Un lucru este necesar”. Căci ea a pus slujirea trecătoare, obositoare pentru Domnul mai presus de părtășia cu Domnul. Dar Pavel putea spune: „Una fac”. Căci el a văzut gloria lui Hristos și L-a văzut pe Hristos în glorie.

Tradus de la: [Eins...](#)

Titlul original: „Eins ...“
din *Im Glauben leben*, Anul 1, 2016, Caietul 4, pag. 20 și următoarele.
www.csv-verlag.de

Traducere: Ion Simionescu